

DE INTERNATIONALE DENTAL SCHAU TE FRANKFORT

Men kan stellen – zonder op tegenspraak te stuiten – dat in de praktische toepassing de kennis van de tandarts-zonder-instrumentarium waardeloos is. Mocht dit op het eerste gezicht nog enige toelichting behoeven, dan dient slechts gewezen te worden op het simpele feit dat zonder spiegel en sonde, in geval van kiespijn, de practicus niet bij machte is tot het stellen van een diagnose voor zover het de noodzakelijke opsporing van het schuldige element betreft. Betekent de enkele verschijning van de arts aan het ziekbed en diens bemoedigend woord voor de patiënt vaak een aanmerkelijk gevoel van verlichting, met suggestie is nog nimmer de knaging van een pulpitis bezworen. Tot dat doel moet iets tastbaars worden verricht en daarvoor zijn – naast medicamenten en materialen – voor het doel ontworpen en fabriekmatig vervaardigde instrumenten onontbeerlijk.

Aan dit specifieke kenmerk van de tandheelkunde wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat ook medische specialismen het niet zonder adequaat instrumentarium kunnen stellen. Evenzeer hebben zij daaraan behoefte; een verfijnde diagnostiek en operatieve therapie zijn alleen mogelijk geworden door een daarop gerichte instrumentele uitrusting.

De tandheelkunde was echter reeds vanaf zijn eerste ontstaan aangewezen op hand-instrumenten en andere hulpmiddelen; de extractietang gaat in zijn primitieve vormgeving reeds op een ver verleden terug en de opkomst van op tandbehoud gerichte manipulaties was geheel afhankelijk van de gelijktijdig ontwikkelde techniek om tot dat doel bruikbaar gereedschap ter beschikking te stellen.

In verloop van een eeuw is onder invloed van vermeerderde kennis en daaruit voortgevloeide veelzijdige toepassingen een over een groot deel van de wereld verspreide industrie opgebloeid, waarvan grote en kleinere ondernemingen zich beijveren om enerzijds te voldoen aan de vraag naar in de praktijk beproefd gebleken instrumenten en materialen, anderzijds naarstig te speuren naar hetgeen wetenschap en techniek op andere gebieden aan mogelijkheden bevatten om in specifieke vorm tandheelkundig voor gebruik pasklaar te worden gemaakt. Daarnaast wordt getracht, voor wat de moderne praktijkuitrusting betreft, om door meer aansprekende vormgeving aan (nog latente) behoeften een gunstige voedingsbodem te verschaffen. Kort gezegd: de symbiose tussen tandheelkunde en dental industrie met als onmisbare tussenschakel de dental handel, is van ouds een zo hechte belangengemeenschap, dat de eerste van de beide andere in gelijke mate afhankelijk is als deze voor hun bestaan, welstand en verdere uitbouw zijn aangewezen op de wetenschappelijke ontwikkeling van de tandheelkunde en de daaruit resulterende praktische toepassingen en mogelijkheden. Daarbij dient ook in aanmerking te worden genomen dat een groot deel van hetgeen de dental industrie ter beschikking van de praktijk stelt, in zijn conceptie is ontsproten aan het brein van tandartsen, waaraan door verdere samenwerking bruikbare vorm werd gegeven.

Door een bij uitstek technisch gefundeerde werkzaamheid, gelijk in ons beroep, is de practicus uiteraard bij instrumentele verbeteringen en vernieuwingen sterk geïnteresseerd. Daar komt nog bij dat in de voor ieder waarneembare gedaanteverwisseling van de praktijksinstallatie, die zich in de laatste decennia steeds sterker accentueert, de

uiterlijke vormgeving ook nog aan een zekere modewisseling wordt onderworpen en aldus appelleert aan de daarvoor vatbare belangstelling en aandacht.

Aldus gezien is het niet zo verwonderlijk dat de industriële bedrijven, die ten slotte hun produkten aan de man willen en om der wille van het eigen bestaan ook moeten brengen, op gezette tijden aan de stand van het ogenblik voor de geïnteresseerden een leerzaam overzicht willen geven door alles wat zij essentieel vinden onder één dak bijeen uit te stallen. Dat het initiatief hiertoe wederom is uitgegaan van de Duitse organisatie van de dental industrie vindt zijn historische verklaring in het feit dat de ditmaal van 27 tot 31 mei te Frankfort gehouden tentoonstelling reeds de veertiende is in de rij van de door deze vereniging tot stand gebrachte periodieke getuigenissen van vernuft en vindingrijkheid ten behoeve van de tandheelkundige praktijk en van hetgeen deze aan hulpstoffen dagelijks nodig heeft. Bedenkt men daarbij dat alleen reeds de 20.000 tandartsen in West Duitsland, met hun aanhang van secundaire dienstenverlenende personen en bedrijven een omvangrijk en stabiel afzetgebied waarborgen en de Europese landen buiten de totalitaire omheining tesamen reeds een meervoudig afnemerspotentieel vertegenwoordigen, dan is daarmee de bestaansreden van een kostbare dental-industriële wapenschouw op internationaal niveau als die te Frankfort, voldoende verklaard.

De keuze van Frankfort als tentoonstellingsmilieu was niet alleen gerechtvaardigd door zijn uit een internationaal verkeersoogpunt centrale ligging, maar vooral ook door de aldaar ter beschikking zijnde gebouwen en outillage van deze oudste en voornaamste jaarbeursstad. En zo kon de bezoeker zich gevoegelijk verloren wanen in de immense ruimte van de beide hallen, die nodig waren om 330 deelnemers de gelegenheid te bieden tot het tonen en vertonen van hetgeen zij voor dat doel meenden te moeten uitstellen en demonstreren.

Het is niet eenvoudig om een overzicht te geven van de veelheid van artikelen, waarvoor getracht werd de belangstelling en aandacht gaande te maken. Het liep van elektrisch zich rekkende en strekkende behandelstoelen zonder voetensteun via wortelstiften tot (ook al weer elektrische) fonteintjes voor de wachtkamer. Wellicht wordt niemand verrast door de vermelding dat de bezoeker bij zijn binnenkomst begroet en ook op zijn rondgang gevolgd werd door het getjilp van de diverse ai- en andere rotoren, precies als op tentoonstellingen van veel bescheidener allure, en dat hun aanwezigheid ook verder gekenmerkt werd door een zeker gedrang van gefascineerden, die zich eigenhandig van het booreffect wilden overtuigen.

Wat valt er te zeggen omtrent de overige twee duizend produkten van dentalindustrie en aanverwante makelij, over de vele stands verdeeld, waarvoor een plaatsje onder de tandheelkundige zon werd verlangd of duurzaam gehoopt dan wel verwacht? Er was een fraai uitgevoerde catalogus van 450 bladzijden kunstdruk voor een luttel bedrag beschikbaar, een instructief boekwerk ver beneden kostprijs, dat als mentor bij de rondgang concrete steun gaf bij de overstelpende veelheid van het tentoongestelde. Dientengevolge is het mogelijk aan de vergetelheid te ontrukken dat 11 fabrieken de aandacht vroegen voor hun boormachines en een gelijk aantal voor de daarbij passende hand- en hoekstukken. Veertien deden het voor de door hen aan de markt gebrachte boren. Een dezer exposanten vertoonde een vol automatische slijpmachine in werking, die na voltooide procedure zich van de boor ontdeed, zich van een andere voorzag om onverdroten opnieuw aan de slag te trekken tot hij het mooi genoeg vond om een nieuw staafje voor de dag te toveren.

Diamant slijpinstrumenten waren op 11 stands vertegenwoordigd, terwijl nog 4

fabrieken zich op de vervaardiging ervan blijken toe te leggen. Einheits-Geräte ofwel units kon men in niet minder dan 17 fabrieken in uiteraard even zovele uitvoeringen en combinaties bewonderen, als ook behandelstoelen van diverse, zelfs van Italiaans, Joegoslavisch, Tsjechoslowaaks en Deens origine.

Ten behoeve van de farmaceutische industrie waren vertegenwoordigingen op 16 stands in actie. Wat de vulmaterialen betreft en andere hulpstoffen bleken 15 fabrikanten van amalgaam, 27 van tandcementen, 17 wortelvulpreparaten, 23 afdrukmassa's en 12 afdrukpasta's in de concurrentiestrijd geworpen. Eén exposant bleek zijn zorgen uit te strekken over de vervaardiging van „zwaar” zinkoxide (verkregen door gewoon ZnO te calcineren gedurende enige uren bij een temperatuur van 1400° C. en daarna weer tot poeder te malen) als grondstof voor fosfaatcement.

Op het gebied van de prothetiek dongen 15 fabrikanten van kunstthars-elementen en 8 van porseleinen kunststanden naar de gunst. Ook het materiaal voor de prothesebasis was veelzijdig (14 verschillende produkten) vertegenwoordigd.

Tenslotte bleken drie „Erfindertische” gereserveerd voor wie meenden met iets bijzonders voor de dag te komen, in eigen ogen belangrijk genoeg om op een dusdanige plaats en aankondiging aanspraak te kunnen maken. Naast een speekselzuiger annex wang- en tonghouder had de uitvindersgeest zich vooral toegespitst op de prothese. Getoond werden o.a. een biologisch verantwoord geachte verende verankering, twee-armige confectieankers, die door hun pasvorm geen bijbuigen van node hebben, een stempel om de rugae in de gehemelteplaat te reproduceren, een functionele prothese die, ondanks de spijsbrok, aan de balanszijde contact blijft onderhouden, zomede een werkwijze om, ten behoeve van allergische en anderszins gevoelige (of op luxe ingestelde) personen, de palatinale zijde van de prothesebasis met een fijngoudlaag te overtrekken (à raison van 50 Mark!).

Een opmerkelijk taai bestaan voeren kennelijk de gummizuigers en de, naar men zou menen: overleefde gebitveren, om van het ook ten onzent maar al te bekende „Adhesionspulver” maar te zwijgen.

Met inbegrip van alle twijfel aan de duurzame betekenis van wat als nieuw werd aanbevolen, leek een op de (warm)waterleiding van de wastafel aangesloten (en aan den lijve ondervonden) monddouche voor alzijdige gebitreiniging beloftevol, althans voor de happy few die dit weten te waarderen, de niet-simpele technische voorziening ten spijt.

Maar al met al, dient nog te worden gestipuleerd dat de belangstelling, vooral ook van de praktici groot was? Groter dan voor de gelijktijdig gehouden wetenschappelijke bijeenkomsten. Maar dat is een accentverplaatsing die ook bij andere gelegenheden wel kon worden geconstateerd. Door de herhaaldelijke ontmoeting van vakgenoten en andere geïnteresseerden uit eigen land kon men zich zo nu en dan „thuis” wanen! De wereld is nu eenmaal ingekrompen sinds de afstanden oplosbaar zijn gebleken in verzadigde koolwaterstoffen.

B.